

razender het geschetter der klanken. — Het is als een droom, een helle, felle nachtmerrie, een gefolterd worden door een hel van licht, een optocht van ziellooze gezichten.

Tegen den ochtend wanneer de wemeling dunner gaat worden, maar door de leegte de dansmuziek nog wanhopig schalt, wanneer de paren een voor een verdwijnen en er eindelijk niets overblijft dan leege glazen, vertrapte serpentines en slaperige muzikanten, die hun flambards opzetten en hun halsdoeken omdoen, en norsche kellners, die de leege glazen wegruimen door de verwarde zaal, — dan wordt de oude man stilletjes bij zijn schouders gevat en op straat gezet. — Daar staat hij, gebogen over zijn staf, — zijn wankele beenen dragen hem voort — onder den blooten hemel.

En opeens, daar is om hem het oude deel van Schelingshaven; huizen met trapgevels, een oude kerktoren met een varend schip met volle zeilen op zijn spits, een oude gebeeldhouwde pomp, met leeuwenkoppen op het midden van het plein, waarom een eenzame poes behoedzaam rondsluift. — En boven dat alles de klaarder en klaarder wordende hemel, waarin, nerveus, nog wat al te late sterren twinkelen. Er is een nuchtere rulheid over alles, een koele wind steekt op, — het is dicht bij de zee — en een lichte rilling vaart Rupelmonde door de leden. Voetje voor voetje schrijdt hij voort over de hobbelige keien, en dan kan hij niet meer. Het is of er een eindelooze leegte om hem is, alsof iedere tred verder hem zal doen vallen in een afgrond.

Afgrond, het woord staat opeens als een verschrikking in zijn wankel besef. Het is het eenige woord, dat hem duidelijk is, het eenige woord, waaraan hij zijn verwarde gedachten kan vasthaken, en dat als een onontwijkbare formule in zijn bewustzijn ligt. Het woord, waaraan hij zijn denken gaat oriënteren, nu hij langzaam, door den wind, door de koelte, door de eenzaamheid tot zichzelf terugkomt. — Hij kijkt op naar de huizen, — huizen van een hem vreemde stad, die daar nu nuchter en levenloos in den ochtend liggen, achter hun gesloten vensters. Afgrond, was hij in den afgrond geweest? Waar was hij, wat deed hij, wat wilde hij? En het verzonken verleden van den vorigen dag treedt in zijn herinnering terug. Zon, blauwheid, blijheid, een ruischende rit langs een tintelende zee, en dán . . . op weg naar een triumpf, naar de triumpf van zijn leven, de eindelijk gewonnen porceleinen schaal. — Instinctief herinnert hij zich iets, en . . . zijn hart staat stil. —

De porceleinen schaal . . . verloren. — Dan ziet hij terug in zijn gedachten, een kleine straat, een jonge vrouw, een verzinken in een namelooze weekheid, waarvan hij het begrip verloren heeft. — Maar nu, in den nieuwen dag, die hem terug zal voeren tot zijn eigenlijke bestemming, nu ziet de secretaris van Loftinge opeens de jammerlijke werkelijkheid. Zijn intelligentie wordt weer meester over hem, hij is teruggeraakt, na dien senielen roes van twaalf uren, die als twaalf weken zijn, tot zijn methode, om de dingen te zien